

ΕΤΟΣ 60όν

20 Μαΐου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3077)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Σωματική και πνευματική τυφλότητα

Αυτόν πού έχει άνοιχτούς τούς όφθαλμούς τῆς ψυχῆς, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εὐκόηα τόν φωτίζει, ὥστε νά δεῖ καί νά κατανοήσει τήν ἀληθινή πίστη καί τήν ὁδό τῆς σωτηρίας. Αυτόν τόν ἄνθρωπο σέ τίποτε δέν τόν βλάπτουν οἱ σωματικές ἀσθένειες καί θλίψεις τῆς παρούσας ζωῆς· ἔχει ἤδη μεταβεῖ ἀπό τό θάνατο στή ζωή. Ἐντίθετα, ἐκεῖνος πού, ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς προσκολλησεῶς του σέ πρόσωπα καί πράγματα τοῦ παρόντος κόσμου, εἶναι τυφλός ὡς πρὸς τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς, ἀδυνατεῖ νά δεῖ τό φῶς τῆς ἀληθινῆς πίστεως καί σωτηρίας. Ὅσο ὑγιής καί πλούσιος καί ζωντανός καί ἄν εἶναι στό σῶμα, ἀπό πνευματικῆς ἀπόψεως εἶναι ἤδη νεκρός καί ἀξιοθρήνητος.

Ἡ τυφλότητα τῶν Ἑβραίων

Τήν ἀλήθεια αὐτή μπορούμε νά τῆ δοῦμε στή σημερινή Εὐαγγελική περικοπή τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ. Ὁ Κύριος πρῖν νά πορευθεῖ πρὸς τόν τυφλό, δίδασκε τά πλήθη τῶν Ἑβραίων. Σέ κάποιους ἀπό αὐτούς οἱ ὀφθαλμοί τῆς πίστεως ἄρχισαν προσωρινά νά βλέπουν κάπως θαμπά. Ὁ Κύριος, ἄν καί γνώριζε τήν προσωρινότητα τῆς καταστάσεώς τους, ἀπό ἀγάπη τοῦς πρόσφερε μέ τό λόγος του τά θεραπευτικά ἐκεῖνα διδάγματα, πού θά μπορούσαν νά τοῦς θεραπεύσουν πλήρως τούς πνευματικούς ὀφθαλμούς καί νά τοῦς ὀδηγήσουν πρὸς τό φῶς τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Ὅσο ὅμως τοῦς ἀποκάλυπτε τῆ θεϊκῆ του ιδιότητα, τόσο περισσότερο αὐτοί ἐπέστρεφαν μέ μεγαλύτερη ὀρμή στήν κατάσταση τῆς πνευματικῆς τυφλώσεως. Τό φῶς τῆς ἀληθείας προξενούσε φοβερό πόνο στό γεμάτο ἐγωισμό ὀφθαλμό τοῦ νοῦ τους. Ὅταν μάλιστα τοῦς ἀποκάλυψε ὅτι ὑπάρχει πρῖν ἀπό τόν Ἀβραάμ, τυφλωμένοι ἀπό τό μῖσος ἔσπευσαν νά τόν λιθοβολήσουν. Τότε τύφλωσε καί τοῦς σωματικούς τοῦς ὀφθαλμούς, ἀφοῦ στήν ψυχή ἦταν ἀσυγκρίτως περισσότερο τυφλοί, καί πέρασε ἀπό ἀνάμεσα τους, χωρῖς αὐτοί νά μπορούν νά τόν βλέπουν καί νά τόν διακρίνουν.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. θ' 1-38)

Τό φῶς τοῦ κόσμου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκε μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν· ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· Ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν

ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ᾗ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὄλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ εώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Ὁ τυφλὸς πού βλέπει

Καὶ «παράγων οὕτως», δηλαδή καθὼς περνοῦσε ἀνάμεσά τους δίχως νὰ μποροῦν αὐτοὶ νὰ τὸν βλέπουν, κατευθύνθηκε πρὸς ἕναν ἄνθρωπο τυφλὸ στό σῶμα ἐκ γενετῆς, ἀλλῆλὰ μὲ ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς του. Κατόπιν, ἀφοῦ τοῦ χάρισε τὸ φῶς στοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς, γέμισε τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς του μὲ ἄφθονο φῶς πίστεως καὶ ἀληθείας. Ἔτσι, ἔδειξε σέ ὄλους τοὺς ἄνθρώπους ὄλων τῶν αἰῶνων ὅτι τὸ δράμα γιὰ μᾶς δέν εἶναι οἱ σωματικές θλίψεις, ἀλλῆλὰ τὸ νὰ μὴν ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ τὸν πιστεύσουμε καὶ νὰ ἐμπιστευτοῦμε ὄλη τὴ ζωὴ μας στό λόγον του.

Εἶναι ὄντως θαυμαστή ἡ θεραπεία τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, καὶ πολὺ περισσότερο θαυμαστή ἡ πνευματικὴ ἀλλοίωση πού ὑπέστη ὁ ὀφθαλμὸς τῆς καρδίας του, ὥστε νὰ προσλάβει ὄλο καὶ περισσότερο θεϊκὸ φῶς γνώσεως. Ὁ Κύριος ὑποδηλώνοντας ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος Ἐκεῖνος πού ἀπὸ πηλὸ ἐπλάσε τὸν πρῶτο ἄνθρωπο, διὰ μέσου τοῦ πηλοῦ χαρίζει ὀφθαλμούς καὶ ὄραση στὸν τυφλὸ. Ἐκεῖνος ἀπέκτησε τὸ σωματικὸ φῶς χάρις σὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ὑπακοή πού ἐπέδειξε στὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε νὰ νιφθεῖ σὴν κοιλμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Ἐξαιτίας τοῦ θαύματος, ὁ πρῶτος τυφλὸς καταλαβαίνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι προφήτης, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι θεοσεβῆς, ὁ ὁποῖος κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· διαφορετικὰ, ὅπως ὁμοιογεῖ στοὺς φαρισαίους, δέν θὰ τὸν ἄκουγε ὁ Θεός, ὥστε νὰ κάνει ἕνα τέτοιο θαῦμα πού ὁμοίό του δέν εἶχε ἀκουσθεῖ ποτέ ἄλλοτε. Μάλιστα, ἀπὸ αὐτὴ τὴν πίστη του γιὰ τὸν Ἰησοῦ δέν ἀπομακρύνεται, παρὰ τίς ἀντιλογίες καὶ τίς ἀπειλὲς τῶν φαρισαίων καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τελικὰ τὸν ἔκαναν ἀποσυνάγωγο. Καὶ ἐνῶ οἱ φαρισαῖοι κυριευμένοι ἀπὸ ἀρχομανία καὶ ἐμπάθεια ἐθελτοτυφλοῦσαν μπροστά στὰ σημεῖα τοῦ Κυρίου, ἐπίσης, ἐνῶ πολλοί, καὶ μάλιστα καὶ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, φοβοῦνταν νὰ δοῦν τὴν πραγματικότητα ἀπὸ φόβο πρὸς τίς ἀπειλὲς τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰαοῦ, ὁ θεραπευθεὶς τυφλὸς δέν ἀρνείται τὴν ἀλήθεια, ὄντας ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ ὅποιαδήποτε συνέπεια ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν ὁμολογία του.

20 Μαΐου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ». Θαλλελαίου μάρτυρος († 284). Λυδίας τῆς Φιλιππι-
σίας (α΄ αἰ.)· Νικήτα, Ἰωάννου καί Ἰωσήφ ὁσίων, ἰδρυτῶν τῆς Νέας Μονῆς Χίου (1α΄ αἰ.).
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: Ἡ – Ἀπόστολος: Πράξ. 1στ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Μαΐου, τῶν ἁγίων 318 Πατέρων.
Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος τόν ἀνταμείβει προσφέροντάς του περισσότερο θεϊκό
φῶς. Τόν βρίσκει καί τόν καλεῖ νά τόν πιστεῦσει ὄχι ἀπλῶς ὡς ἕναν προφήτη ἢ
ἕναν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, ἀλλῆ ὡς τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Στήν ἀποκάλυψη αὐτή, ὁ
ὕγις πλέον καί στούς δύο ὀφθαλμούς, τούς σωματικούς καί τούς πνευματι-
κούς, ἀμέσως ἀνταποκρίνεται θετικά, καί φωτισμένος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν
προσκυβεῖ καί τόν ὁμολογεῖ ὡς Κύριο. Ἔγινε ἀπόβλητος ἀπό τούς ἀνθρώ-
πους, ἀλλῆ βρῆκε τόν Θεό του.

Αὐτόν καί ἐμεῖς μιμούμενοι, ἄς διατηροῦμε ὑγιεῖς τούς ἔσω ὀφθαλμούς, γιά
νά γίνουμε υἱοί τοῦ Φωτός μέσα στήν ἡμέρα τῆς παρούσας ζωῆς· καί ὅταν ἔλθει
ἡ νύκτα τοῦ θανάτου, νά ἐξέλθουμε λάμποντας ὅπως ὁ ἥλιος ἀπό τό φῶς τῆς
θείας χάριτος καί ἀληθείας.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «**Ἡ Ἐκκλησία πού παροικεῖ...**», στίς 12:00

2) «**Ἡ μουσική τῶν ἀγγέλων**» (Βυζαντινή μουσική), στίς 16:00

3) «**Τό ἀλάτι τῆς γῆς**» (Παραδοσιακή μουσική), στίς 19:00

4) «**Ἐκκλησία καί κόσμος**», στίς 22:00 καί

5) «**Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς...**» (κάθε Κυριακή) στίς 12:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆ Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κά-
θε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆ Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνημα-
τικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί
ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr